

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Sžso/35/2012
Identifikačné číslo spisu:	9011010219
Dátum vydania rozhodnutia:	30.10.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Viera Nevedelová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:9011010219.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Nevedelovej a členov senátu JUDr. Ľubice Filovej a JUDr. Márie Usačevovej, v právnej veci žalobkyne: P. Q., bytom R., J. K. XXX/X, právne zastúpenej JUDr. Matejom Valjentom, advokátom, so sídlom Partizánske, Jesenského 232, proti žalovanej: Sociálna poisťovňa, ústredie, Ul. 29. augusta č.8, Bratislava, o dávku v nezamestnanosti, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 2. mája 2012, č. k. 13S/3/2012-42, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 2. mája 2012, č. k. 13S/3/2012-42, p o t v r d z u j e .

Žalovaná je povinná nahradiť žalobkyni trovy odvolacieho konania z titulu trov právneho zastúpenia v sume 79,58 € do rúk jej právneho zástupcu, JUDr. Mateja Valjenta, do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Trenčíne podľa § 250j ods. 2 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zrušil rozhodnutie žalovanej, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu o nepriznaní nároku na dávku v nezamestnanosti a vec vrátil žalovanej na ďalšie konanie.

Krajský súd s poukazom na ustanovenia § 104 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení, čl. 61 ods. 1 a 2, čl. 65 ods. 5 písm. a) Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 (ďalej len „základné nariadenie“), čl. 11 ods. 1 Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 987/2009 (ďalej len „vykonávacie nariadenie“) dospel k záveru, že z administratívneho spisu je nesporné, že žalobkyňa pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie v posudzovanom období, t.j. od roku 2004 do marca 2011 preukázala dobu poistenia v nezamestnanosti na území iného členského štátu (Veľkej Británie). Od 30. marca 2011 bola po návrate na územie Slovenskej republiky (ďalej aj „SR“) zaradená do evidencie uchádzačov o zamestnanie a následne požiadala o dávku v nezamestnanosti. Žalobkyňa preukazovala splnenie podmienok pre nárok na dávku dobou poistenia v inom členskom štáte

so zachovaním bydliska a centra záujmov na území SR. Žalovaný svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že bydlisko žalobkyne počas zamestnania v členskom štáte Európskej únie nemožno považovať za zachované na území SR, lebo žalobkyňa nepreukázala trvanie väzieb na území SR. Keďže nebola bezprostredne pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie poistená v nezamestnanosti podľa slovenských právnych predpisov, doby poistenia v nezamestnanosti, ktoré získala vo Veľkej Británii, nie je možné zohľadniť na účely vzniku nároku na dávky v nezamestnanosti.

Po preskúmaní rozhodnutia žalovaného krajský súd dospel k záveru, že vo veci bol dostatočne a spoľahlivo zistený skutkový stav, ktorý nie je medzi účastníkmi sporný, ale tak prvostupňový správny orgán ako aj žalovaný z neho vyvodili nesprávny právny záver. Poukázal na to, že žalobkyňa síce spolu s priateľom, tiež občanom SR, pracovala viac ako 6 rokov na území Veľkej Británie, ale matku a brata mala na Slovensku a navštevovala ich štyri až päťkrát ročne, do Veľkej Británie odišla za prácou, pretože si chcela na Slovensku kúpiť byt. Dňa 12. októbra 2010 Správa katastra Partizánske povolila vklad vlastníckeho práva k nehnuteľnosti (bytu) v prospech žalobkyne v katastrálnom území Partizánske, kde žalobkyňa mala trvalý pobyt. Krajský súd konštatoval, že uvedené skutočnosti preukazujú, že žalobkyňa mala počas celého jej šesťročného pobytu vo Veľkej Británii nielen trvalý pobyt, ale aj centrum záujmov zachované na území Slovenska. Konanie žalobkyne počas jej pobytu na území iného členského štátu EÚ nasvedčuje tomu, že jej bydlisko vo Veľkej Británii bolo len prechodné a trvale sa vždy chcela zdržiavať na území Slovenska. Uzavrel preto, že žalobkyňa dostatočne preukázala zachovanie svojich väzieb na území Slovenskej republiky počas celého jej pobytu vo Veľkej Británii, a teda aj centrum svojich záujmov na Slovensku. Úspešnej žalobkyni priznal náhradu trov konania vo výške 234,17 €.

Vo včas podanom odvolaní žalovaná žiadala, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie, prípadne, aby ho zmenil tak, že žalobu žalobkyne zamietal.

Poukázala na to, že centrum záujmov žalobkyne bolo v konaní o jej nároku na dávku v nezamestnanosti určené v súlade s čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia, na základe celkového posúdenia všetkých dostupných informácií súvisiacich s príslušnými skutočnosťami, na základe ktorých nebolo možné posúdiť bydlisko žalobkyne za zachované na území Slovenskej republiky počas výkonu zamestnania vo Veľkej Británii. Žalobkyňa sa totiž na území Veľkej Británie zdržiavala viac ako šesť rokov, zamestnanie bolo ukončené výpoveďou z jej strany, z čoho možno vyvodiť, že zamestnanie vo Veľkej Británii bolo stabilné. Žalobkyňa na území Veľkej Británie plnila aj daňové povinnosti a jej bydlisko vo vzťahu k trvalosti, stabilite a dĺžke tamjšieho zamestnania nebol zachované na území SR. V zmysle rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 17. februára 1977, C 76-76 - Silvana Di Paolo proti Office national de l'emploi, pojem členský štát, v ktorom pracovník býva, musí byť obmedzený na štát, v ktorom pracovník aj napriek tomu, že je zamestnaný v inom členskom štáte, naďalej má svoje zvyčajné bydlisko a svoje stredisko životných záujmov. Podľa žalovanej nie je možné za zvyčajné bydlisko žalobkyne počas jej pracovného pomeru vo Veľkej Británii považovať územie Slovenska, na ktoré sa vracala štyrikrát ročne. Stabilné zamestnanie aj blízko osobu - partnera mala na území Veľkej Británie. Hoci žalobkyňa kúpou nehnuteľnosti nespochybniteľne prejavila záujem mať bydlisko niekedy v budúcnosti na území SR, nehnuteľnosť počas trvania zamestnania vo Veľkej Británii prakticky nevyužívala. Kúpa nehnuteľnosti je preto väzbou, ktorá sa naplno prejavila až po jej návrate na územie SR. Okolnosť, že žalobkyňa sa na územie SR vrátila, je podľa žalovanej irelevantná. V súvislosti s návštevami matky žalovaná uviedla, že v prípade plnoletých detí je prirodzené ich osamostatnenie sa a vytvorenie vlastnej domácnosti. Vlastníctvo nehnuteľností a rodinná situácia v zmysle čl. 11 ods. 1 písm. b) vykonávacieho nariadenia len dokresľujú situáciu dotknutej osoby a pri posudzovaní bydliska nie sú rozhodujúce. Pre prípad pochybnosti o výklade a aplikácii základného a vykonávacieho nariadenia žalovaná navrhla, aby odvolací súd konanie prerušil podľa § 109 ods. 1 písm. c) OSP a požiadal Súdny dvor Európskych spoločenstiev o výklad čl. 65 ods. 2 a 5 základného nariadenia a výklad čl. 11 vykonávacieho nariadenia.

Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej navrhla, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu potvrdil ako vecne správny. Uviedla, že jej zámerom nikdy nebolo trvale zostať na území iného členského štátu, v Spojenom kráľovstve sa dočasne zdržiavala výlučne na účely dočasného výkonu práce a nikdy nemala záujem trvale zostať na území tohto štátu. Práve naopak, jej zámerom bolo a je zostať na území

Slovenskej republiky a preto nie je právne prijateľný záver, aby dávky v nezamestnanosti poberala na území iného členského štátu Európskej únie, na území ktorého nikdy nemala záujem sa trvalo zdržiavať. Má a vždy mala pevne zachované väzby na území Slovenskej republiky. Súčasne žiadala, aby jej bola priznaná náhrada trov odvolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu v rozsahu odvolania bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP) a dospel k názoru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné.

Odvolací súd sa v plnej miere stotožnil s odôvodnením rozsudku krajského súdu a jeho dôvody považoval za správne (§ 219 ods.2 OSP). Na zdôraznenie jeho správnosti poukazuje na to, že vykonávacie nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č.987/2009 stanovuje postup pri vykonávaní základného nariadenia č.883/2004 a preto názor žalovanej, že skutočnosti uvedené v čl.11 vykonávacieho nariadenia majú len dokresľujúci charakter pri posudzovaní situácie dotknutej osoby, a že tieto skutočnosti nie sú rozhodujúce, nie je správny. Práve naopak, skúmanie okolností uvedených v čl.11 vykonávacieho nariadenia pri posudzovaní centra záujmov dotknutej osoby nemožno zúžiť len na posudzovania dĺžky a stability zamestnania. Zobrať do úvahy je potrebné i ďalšie, nielen tam ako príklad uvedené okolnosti v ich vzájomnej súvislosti.

Okolnosť, že dôvodom odchodu žalobkyne do iného členského štátu Európskej únie bolo nájsť si prácu, a následná kúpa bytu na území SR zjavne nasvedčujú úmyslu žalobkyne trvalo žiť na území SR. Žalovaná vyvodila záver o primárnej väzbe žalobkyne na štát zamestnania len z doby trvania zamestnania na území Veľkej Británie. Pokiaľ za potvrdenie takého záveru považovala obmedzený počet návštev žalobkyne v Slovenskej republike, takú okolnosť, vzhľadom na vzdialenosť a cieľ pobytu v štáte zamestnania so zohľadnením možností pracovného voľna (dovolenky) nemožno považovať za relevantný dôkaz zániku centra záujmov na území SR. Úmysle žalobkyne zachovať si bydlisko a centrum záujmov v SR preukazuje i riešenie bytovej situácie (kúpa nehnuteľnosti) pred návratom z cudziny. V konaní nebol produkovaný žiadny dôkaz o rovnocennom postupe so zadovážením si bývania počas zamestnania vo Veľkej Británii. Neobstoí preto argument žalovanej, že kúpená nehnuteľnosť je prejavom väzby, ktorá sa naplno rozvinula až po návrate žalobkyne na územie SR. Žalobkyňa uvedenú nehnuteľnosť nadobudla ešte počas trvania zamestnania vo Veľkej Británii, čo svedčí o jej vážnom úmysle zachovať si stredisko životných záujmov a zvyčajné bydlisko v Slovenskej republike.

Pokiaľ žalovaná poukazovala na rozsudok SDF EÚ, aj z namietaného rozsudku vyplýva, že do úvahy je potrebné brať individuálne okolnosti toho - ktorého prípadu.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd nepovažoval za potrebné postupovať podľa § 109 ods.1 písm. c) OSP

Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v súlade s § 246c ods.1 v spojení s § 224 ods.1 a § 250k ods.1 O.s.p., keďže žalobkyňa bola v konaní úspešná. Žalobkyni v konaní pred odvolacím súdom vznikli trovy právneho zastúpenia za jeden úkon právnej služby v roku 2012 (vyjadrenie k odvolaniu žalovanej) v sume 58,69 € + paušál 7,63 € + 13,264 € (20 % DPH), celkom 79,58 €, ktoré je žalovaná povinná zaplatiť žalobkyni do rúk jej právneho zástupcu do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.